

מלאכים ממש. יעקב אבינו מבין שלא סתם על סף כניסתו חזרה לארץ ישראל הוא פוגש מלאכים. וכעת הוא זקוק למלאכים כאשר עשיו בדרך להשמידו. בין אם זה יהיה השמדה גשמית כפי התכנית המקורית עם ארבע מאות איש שעיימו או הלילה להשמידו רוחנית, לאחר ההתפייסות כאשר עשיו מציע "להכיר" ליעקב אי מי מאנשיו. שומה עלינו לדעת, רבי שמעון בר יוחאי בותב הלכה בידוע עשיו שונא ליעקב. לא רגש. הלכה. כל מה שקשור לעשיו שונא את כל מה שקשור ליעקב. שוב ושוב יש מעם ישראל שחשבו שעם הם יהיו פחות יעקב, פחות שומרי תורה ומצוות אזי שנאת העמים תפוג. כמה תסכול היה כאשר יהודים כאלו נטבחו בדיוק כמו הרדים שומרי תורה ומצוות. התזכורת האחרונה קיבלנו השנה בשמחת תורה. פתאום, אצל רבים, נפל האסימון שאכן השנאה הוא לזה שאנחנו יהודים, בני אברהם יצחק ויעקב. וכמה מצער שאנשים בורחים מקיום תורה ומצוות עד שקול דודי דופק. הפעם הדפיקה בדלת היתה מהרישת אזניים. רואים ב"ה התעוררות. מי היה מאמין שהמוצרים הכי מבוקשים על ידי החיילים יהיו תפילין וציצית. יעקב מסביר לעשיו, אני אתנהלה לאיטי. אני לא יכול לעשות טיפול במהירות הבזק. אנחנו הולכים לאט. שלב אחרי שלב, תיקון מידה אחרי תיקון מידה. זאת עבודת קודש של חיים שלמים. והלוואי. לכן, אני ממש לא יכול ללכת איתך. לא כל אחד יבין שעליו לקבל עול מלכות שמיים ולחיות על פי התורה. חלק אנשים לומדים רק בדרך הקשה. לכן, אנחנו חייבים לחיות בהפרדה. אבל, גם כשאנחנו חיים בהפרדה אנחנו חייבים לראות שלא תדבק בנו שום דבר מה"עשיויות". כל ההנהגות שלו פסולות עד היסוד. כל המידות הם סתירה לחיי תורה. אנחנו רואים איך שיעקב אבינו לא ראה בעין יפה את מה ששמעון ולוי עשו בשכם. לפני מותו הוא סוגר איתם את החשבון, כלי חמס מכירותיהם. אלו כלים של עשיו. ליעקב יש הרב של תפילות. הניצחון שלנו על עשיו זה רק על ידי תפילות. כל אחד יודע שכל בוקר אנחנו מייחדים יהי רצון כדי שהקב"ה יתן לנו את בכוחות להלחם ביצר הרע ולנצח אותו. בלי תפילה, בלי סיעתא דשמיא לא נוכל לנצח אותו. אבל, כלי הנשק הסודי של מלחמת היצר זה עמל התורה. רק מי שלומד מתוך עמלה של תורה יהיה לו סיכוי לנצח את יצרו הרע. אנחנו מייחלים שיתקיים בנו הסיפא של ההפטרה, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו והיתה לה' המלוכה. כדי שנזכה לזה במהרה בימינו, עלינו ללמוד עם אש קודש, מתוך טהרה, אזי והיה בית יעקב אש ובית יוסף ללהבה, אזי ייעקר עשיו. אזי נזכה שהקב"ה ימלוד עלינו לעולם ועד.

באנו אל אחיך אל עשו. ומלאת חן בעיניו כאשר אמרת וגם הנה הוא מתוך ששמת צדיאתך וצאהבחו אותך הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו לכבודך. זהו עיקר פשוטו. וכן גם הנה הוא יולא לקראתך וראך ושמת בלבו.

מדהים. כולנו התחנכנו על פירושו של רש"י המובא מחז"ל, שעשו נשאר עשו והשנאה במקומה עומדת. בא הרשב"ם, חולק על סבו הגדול והופך את הקערה על פיה. בדורינו, הפשט מובן ביותר. הנה, באו אנשים אשר מלובשים כיעקב מצד אחד, מאידך מכניסים את תרבותו עשו לתוך המחנה. תרבות "פנאי" כשרה "למהדרין". הלא כל בר דעת יודע כמה יש להתרחק מכיעור זה. על זה קם הרשב"ם לזעוק. כאשר עשו שם לב שלא יוכל לכלות את יעקב באיבה ושנאה, אזי יש להרעיף עליו אהבה. זה יכלה אותו. זה יביא הרבה יותר מהר את ה"והיה כאשר תריד ופרקת עולו". לכן, שומה עלינו לתפוש במאמר החכם "אשרי אדם מפחד תמיד". יעקב אבינו, כמו שרואים בהמשך מפחד הרבה יותר מידידותו של עשו, מאשר שנאתו. לכן, יעקב אבינו מכין עצמו למלחמה שמא יש כאן אהבה של רמאות והוא בעצם מתכונן להרגני, הריגה רוחנית. עוד ניתן לפרש, שאם עשו באמת אוהב, אזי יש להכין לו דורון. ולהתפלל, שיצילני נא מיד אחי עשו, שלא ילמדו בני מהם, מתוך האהבה הזאת. שלא יהיו כלי חמס מכירותיהם.

לא יכול לו, לכוז לזכותו תמיד כאל ית' במתקפה וכלכוז. הספורנו מעורר אותנו, איך מחזיקים מעמד נגד שרו של עשו. הדבקות התמידי בהשי"ת, לא רק בדבור ולא רק במחשבה, אלא בשניהם. היום, עשו הוא הרבה יותר גדול מאי פעם. בפרט בכל מה שנוגע בדבור ומעשה. כאשר עניינים אשר היו רחוקים מבאי בית המדרש הפכו לנחלתם. כאשר ישנם פלפולי סרק בכל ענייני הפוליטיקה ומחלוקות פנימיות אשר לדאבון הלב אינם נפתרים. זה מונע את הדבקות האמיתי בבורא יתב"ש. אומר לנו הספורנו, מי שרוצה להחשב כבן יעקב, כיושב אוהלים, חייב להיות דבוק במחשבתו ודבורו בבורא יתב"ש. ושמו של הקב"ה הוא שלום. וד"ל.

למה זה אמצא חן בעיני אדני. למה זה, תעשה לי טובה שאיני כריך לה. אמלא חן בעיניך, ולא תשלם עתה קום גמול, לשון רש"י. והכונה ביעקב כי לא היה חפץ בהם ונחזרתם כלל, וכל שכן שהיה זדעתו ללכת דרך אחרת: ורבותינו ראו עוד בזה ענה, אמרו רבי ינאי כל הוה סליק למלכותא הוה מסתכל בהלא פרשתא ולא הוה נסיב עמיה רומאין, חד זמן לא איסתכל בה ונסיב עמיה רומאין, ולא הגיעו לעכו עד שמכר פינס שלו. מפני שהיתה קבלה בידם שזו פרשת גלות. כשהיה בא ברומה בחצר מלכי אדום על עסקי הכזור היה מסתכל בפרשה זו ללכת אחרי עלת הזקן החכם, כי ממנו יראו הדורות וכן יעשו, ולא היה מקבל חזרת אנשי רומי ללותו שאין מקרבין אלא להנאת עמנו ומפקירין ממונו של אדם. הרמב"ן מאיר עינינו. צריכים לדעת שכל מה שחז"ל אמרו וצפו, הכל אמת שריר וקים. ההכנה להתעסק עם עשו וענייניו הוא לדעת שכל טובתם להנאתם. עיינו ערך רשב"י ויהודה בן גרים. רשב"י שם דגש שכל ענייני האדומים לטובתם והנאתם. נכון, הכבישים הסלולים, הגשרים ובתי המרחץ עוזרים לאנושות. אבל המטרה העיקרית היא לא עזרה לאנושות אלא עזרה ל"קופת הממלכה". ממילא הם מקדשים את האמצעי להשיג מטרה נלווה. רשב"י גינה זאת בכל פה. יהודה בן גרים אשר חנף לאדומים ולימד עליהם זכות, לבסוף הפך לגל של עצמות. כי ביהדות אין מטרה של להרויח כסף על חשבון של הטבה לאנושות ותיקון עולם. ביהדות הטבה לאנושות נקראת גמילות חסדים. אומר הקב"ה מה אני בחינם. לעזור לזולת בלי לצפות לתשלום. לכן, התגובה הטבעית של בני ישראל לאהבתו של עשו הוא, למה זה אמצא חן בעיניך. שלא ימצא בעינינו עשו והנהגותיו. נדע לדחות את כל דרכי חינוכו אל מחוץ למחנינו. כי דרכיה קצרה שהיא ארוכה. בסופה חומה בצורה מברזל המבדילה בינינו לאבינו שבשמים. כל

עוד נדע לשמור מחיובו הפלסטי, המעושה (המאוסה) של עשו, נתקרב יותר ליום שיעקב ישלם נדרו, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה.

בשמת בת ישמעאל, ולהלן קורא לה מחלת מזינו באגדת מדרש ספר שמואל ג' מוחלזן להן עונותיהם גר פנתגייר והעולה לגדולה והנושא אשה ולמד הטעם מכאן לכך נקראה מחלת פנמחלו עונותיו. ותמנע היתה פילגש, להודיע גדולתו של אברהם כמה היו תלוצים לידבק בזרעו תמנע זו בת אלופים היתה פנאמר ואחות לוטן תמנע ולוטן מאלופי יושבי פעיר היה מן החורים שיפכו זה לפנים אמרה איני זוכה להנשא כך הלוואי ואהיה פילגש וזדברי הימים מונה אותה בזניו של אליפז מלמד פכא על אשתו של פעיר וילאה תמנע מזיניהם וכפגדלה נעקית פילגשו וזהו ואחות לוטן תמנע ולא מנאה עם בני פעיר שהיתה אחותו מן האם ולא מן האב. הנה רש"י מביא לנו את הסיפור של שתי נשים אשר רצו להצטרף לקהילת בני אברהם ויצחק. הן היגעו לכלל מחילת עוונות אבל, טעו בכתובת, לגמרי. ותמנע תשאיר לנו רמז לחטאות מתות. לסוף הטראגי של מחיית עמלק. רק אז תזרח אורה של עם ישראל בבתחילה. מכאן יש לקחת מוסר, ללמוד וללמד, לפני שנדבקים בדרך כל שהוא יש לבדוק היטיב אם הוא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. לא משנה הכבוד הרגעי או מחילת העון הזמני. מה שחשוב, השורה התחתונה. לאן דרך זו מובילה בסופה. דביקות בבורא לא יגיע מתוך התיאטרון. אפילו שההצגה היא "חינוכית". דרך ה' מונח בתורה הקדושה, בדרך ישראל סבא.

אלה בני אצור וגו', ירמוז הכתוב על דרך אומנם ז"ל אמרה תורה מפני מה בני עניים אמר לה הקב"ה להנחיל אהבי יס ואולכותיהם אמלא, פירוש כי באמצעות יסוריהן בעולם הזה ירבה אורכם בעולם הבא, והוא אומרו אלה בני אכר פירוש אותם שחפצים לאלור אורכ בטוב הנלחי כריכין בעולם הזה לסבול יסורין בלהן וגו': ומודיע הכתוב כי היסורין הם עושים אולרות מלחים כל טוב למעלה באמצעותם, וכיסורי רבי אלעזר כרפ"י שהיה קורא אותם בורא אחי וכו', ומעתה מי החיש החפץ חיים העליונים ולאור אולרות הטוב ימאוס בעולם הזה וכתענוגיו ויקבל עליו בלהן וזעון ועקו, תרגום כרה עקא, לטוב לו כל הימים ולמלאות אולרותיו. האור החיים הקדוש הזה חייב להיות נר לרגלינו. לדאבונינו אנחנו אנשי דור "החיים הטובים" והקלים. לכן, כאשר נוגעים בחלקים של התורה שנשגבה מבינתינו, למשל סופה של הפרשה, אנחנו תמהים מדוע ולשם מה בכלל מובאים כל צאצאי עשו, מה המכוון בזה. ללמדינו שהתורה נקנית בייסורין. לא לצפות לצופרים, לדעת כי לשבת באוהלה של תורה מחייב יגיעה, אשרי אדם תיסרנו י-ה ומתורתך תלמדנו. ביותר יש לדעת, להתבונן בסופם של הנאות העולם הזה. הנביא אומר מה הם בעצם הנאות העולם הזה "כי כל שלחנות מלאו קיא צואה" זה הסוף. מה שאין כן דרכה של תורה, אור. שמחה. כל דבר טוב שאינו נגמר ברגע אלא נמשך לניצח ניצחים. ממילא טוב לעבור קב קטן ייסורים בעולם הזה כדי לזכות וליהנות מכל חיי העולם הבא.